

IDEEA NAȚIONALĂ

ABONAMENTE:

Abonamentul pe un an	150 lei
Pe jumătate de an	80 "
Instituții și apărători	500 "

Director: N. N. MANOLESCU

 Redacția și Administrația:
 STRADA CAROL I No. 58
 — BŪZĂU —

INGINERII ROMÎNI LUPTĂ PENTRU NAȚIONALIZAREA MINELOR

Inginerii romîni, sunt, alături de avocați, cei mai combativi dintre profesioniști care se străduiesc pentru românizarea profesiilor lor și, odăile se acesc, pentru românizarea întregului sector de viață în care acționează fiecare aceste categorii de intelectuali. S-a văzut acest nou suflet al inginerilor la ultimul congres al A. G. I. R. - ului, în lupta pe care au dus-o și o duc încă împotriva jidănilor Abascho, ajuns sub-director al Școlii Politehnice din București, în activitatea grupului „Reșchinea” care a făcut alii de mult pentru strângerea raporturilor sufletesti între ingineri și muncitori sub steagul „Acțiunii Naționaliste” și împotriva judeo-comunismului și în alte prilejuri. Din nefericire însă nu e părăsită lăcomia. S-au găsit și printre ingineri vâlcari, din înaltă poziția personală amenințată de dublul cel nou, să protesteze în contra tendințelor de românizare ce depășesc „calea de împăcare cu capitalul străin” armată până acum. Nu au protestat însă, interesele generale românești, ci interesele citorva ingineri care desigur au de origine, s'au dovedit mai mult exponenți ai capitalului străin, decât pionieri ai industriei naționale.

Este cazul celor 185 ingineri din industria minieră care au semnat un protest împotriva concluziunilor formulate la raportul launtric al Ministerului de Industrie de către inginerul Florentin Dumitrescu președintele Asociației inginerilor și tehnicienilor din industria minieră. Prin acest memorandum, s'au formulat comandamentele unei politici industriale naționale care să pună pe primul plan interesele Statului, deținatorul tuturor bogățiilor miniere, și interesele apărării naționale. Ori aceste interese supreme

cer să se înfrineze exploatarea colonială pe care e pitalul străin o face în România atît în domeniul industriei petrolifere — ce ține la o apropiată secolăire a tuturor rezervelor de petrol ale subsoului românesc — cît și în alte industrii, cum ar fi a lemnului, unde se constată ravagiile aceluiași mentalități a unor capitaliști. Fără nici o legătură cu nevoile permanente ale Statului Român, și cari vor să stăpînească tot cîștigul posibil în minimum de timp, îndreptat de urmări pentru noi Romîni.

D-ai inginer Florentin Dumitrescu e cerat prin memoriul său ca ministrul de Industrie să ia măsuri de rigoare pentru corectarea, înfrînarea sau alămurirea unor astfel de tendințe coloniale, în sensul de a se permanentiza exploatarea minieră prin limitarea și controlarea producției, potrivit nevoilor Statului Român.

D-aa e mai cerat susținerea întreprinderilor cu capital românesc, de către Stat și înfrînarea primarului muncii național în toate întreprinderile industriale minoritare. Toate aceste revendicări formulate de către Asoc. Ingerilor și tehnicienilor li fac cîștig de cauză cît și inginerilor romîni pe cari li reprezintă. Ar fi foat o pașă, un act de dezertare de la datorie dacă astfel de revendicări nu s'ar fi produse Atunci PENTRU aceluiași Statul, amintind protestul celor 185 și în numele lui?

Continuare în pag. 2-a

Legionarism și comunism

În epoca de după război, primim la deslăsurarea unui fenomen curios, care caracterizează totuși viața a acestei epoci: nașterea simultană, a două lumi, care reprezintă două concepțiuni de viață socială organizată, cu totul opuse: comunismul și legionarismul.

Este adevărat că fenomenele acestor concepțiuni se lătuiesc și se epoca disonanței războiului, dar în epoca, ce succede războiului, aceste concepțiuni își găsesc teren de experimentare, punându-se în practică, în statele europene ca: Rusia, Turcia, Italia, Germania, etc.

Scopul apariției acestor concepții sociale este acela de a realiza, cel puțin pentru o anumită perioadă de timp, ceea ce necesitate permanentă a omului, care se numește binele. Dar felul divers în care este înțeles acest bine mijloacele stăruitoare prin care se ajunge la realizarea lui și consecințele deosebite care decurg din această realizare, au împărțit lumea în două tabere adverse, care se războiesc între ele, pe viață și pe moarte.

Comunismul — de altfel ca și demerita, — crede că problema binelui e o chestie exclusiv de formă, de simplă organizare. Prin această absurdă înțelegere a fenomenelor vieții, comunismul încearcă eliminarea spiritului din univers, înfrînând în locul acestuia stăpînirea formelor, materia palasufletită, rece și inertă, lipsită de orice putere creatoare.

Naționalismul, dimpotrivă, înțelegând la loc de cinste spiritul prigonit, dă a căruia căldură și lumină creatoare își dăruiează temele trănicioare și nepieritoare. Pentru el naționalismul — așa cum e legionarismul nostru — nu poate concepe o regenerare a lumii decît pe cale lăuntrică. Sistemele sociale oricît ar fi de ingenioase, dacă nu sunt pline de dăb, de spirit, de divină, nu pot aduce pentru om decît nenfericire. Numai naționalismul subordonat absolutului moral, divinului, poate să realizeze binele. Și aici trebuie subliniat poziția morală superioară pe care se plasează legionarismul față de fascism și național-socialism, întrucît aceste doctrine, deși recunosc spiritul, divinal, ca pe o forță de netăgăduire, totuși nici una din ele nu face din divin centrul de greutate națională, așa cum face legionarismul.

Comunismul înțelegînd problema binelui ca o chestie de formă de domeniul exclusiv al organizării este, pur și simplu, o mădărită teribilă, ca pune la baza unității sociale organizate — Statul — un conglomerat de colbozi, prin care această unitate existințială, își angajează independența funcțională sa. Isolându-se din preocupările sale divinale, în locul căruia substituie materia, din care își face chiar „puncă centrală” al acțiunilor sale, comunismul nu poate fi „purător de idei”.

C. T. Merel

Continuare în pag. 2-a

CATEVA ZILE ÎN TURDA

Pentru noi, cei de dincoace de Carpați, Turda este orașul unei singure obsesii: Mihai Viteazul. Nu putem pronunța numele de o muzicalitate surdă al oragului sau Cîmpiei Turzii fără ca figura bărbată, iluminată de o dirză mîndrie, privind apăsot, fascinant, a ilustrului Voievod să nu ne răsară, tarbărdoare, înărd-tească, înainte. Parcă dintre toți Voievozii noștri, Mihai Viteazul e singurul ce n'a murit încă și nu vrea să moară... Și tot ca el, Horia, Avram Iancu, Șau proiectă gândurile acestor uriași alii de mult în viitor? Și cu dorit cu alina freacă al sufletului an răsunător, răsunător, înțel abateră și vîltoarea focalui lor lăuntric să nu se fi stins încă în aerul pe care-l respirăm? Ori cam ar fi, sîmțim bine că Rumîniile acestea n'au găsit hodie nici în morminte. În care morminte au încăput trupurile cîmpitice, sfînte, rapte în burzui, alărmate, bălăcorite și scuturate, ale unor mucenici ca Mihai Viteazul și Horia?

Clopotele... clopotele... cu vîr metalic, prelung, clopotele de bronz ale catedralei catolice maghiare și ale celei reformate, tot maghiare, se bat de mai multe ori pe zi în Turda. Trezesc și acam în aer răsunete grele ce-ar vrea să fie stăpînitoare și por mai mult niște glasuri de deznădejde...

Va veni și răsunarea noastră, a „valachilor puturoși”, dacă nu a venit încă. Nu o răsunare singeroasă, cruntă, așa cum se tem și cum o visează Ungurii, ci altfel. Doar regimurile românești au scăpat Buda-pestea și Ungaria de teroarea jidănilor bolșevici Bela-Khun și a hoardelor sale. După cum Horia a vrut să stăpînească sclavia națională și socială ce pătează istoria ungarilor iar Avram Iancu a încercat să-i ferească de ispită de a se sinucide călînd nebunșie să înghită toate nașterea mistui național țărănesc. Cît timp mai treabă Ungurilor pînă ne vor cunoaște și ne vor înțelege?.. Multe avem de lăsat și de răsunat...

Ca străzi largi și drepte, Tur-

da ca cele mai multe orage nemîinești din Ardeal, e tot ce se poate închipui mai puțin pri-mitor. Pentru Unguri și Sași o fi alfel, pentru noi așa este. Casele fără etaj, destul de mari, cu câte 2-3 ferestre sunt mai toate asemănătoare în masivitatea și uniformitatea lor galbenă ce le dă un aer de bătrînețe și de mixantropie. Ferestrele mici sunt așezate disproporțional de sus încît trecînd pe trotuar trebuie să ridici capul ca să vezi pe cineva la ferăstrău... Glasurile cu flori zimbitoare nu se zăresc. Sunt însă obloane, transparente grele și jaluzele destule. Iar porțile... Priviți aceste vechi porți de lemn de cîte 2-3 metri înălțime, ferecate, veșnic închise, cu o erpătură pentru corespondență, cu câte-o ferestruică prin care și se răspunde tirziu dacă cauți pe cineva, porți acoperite, cu și gar-

durile tot alit de zădărnice, cu sîrmă ghîmpală sau cu caș acuf ile și zidite deasupra în-cet nimeni să nu-și poată în-chipui măcar că o escaladă ar fi cu patință. Și clădirile noi sunt la fel cu cele vechi: adevărate cetăți și cetăți inexpugnabile... Locuințele maghiare trădează mai mult o stare de spirit decît răspund unor necesități practice. Ele amintesc năvălirile turelor sau spaimile revoluțiilor pe cînd legese cîntecul!

— Iancule, Maria te, Lăsa Turda, n'o prăda, Că ca-i case noi și om de Tiom da bani cu țărdele Tiom da aur cu mîerța...

Dar n'au fost pustiri și la noi? Nu-i aceasta explicația caselor fără vînoace, ci s'afle-

N. N. MANOLESCU

Continuare în pag. 3-a

UN FAPT GRAV

Sunt cunoscute senzaționalele descoperiri pe care organele competente le-au făcut, în timpul din urmă, cu privire la falsificatori de monede de 100 lei și 250 lei și la cantitatea considerabilă de monede falsificate. Zeci de milioane au fost svirlite pe piață de aceste oficine concurente ale monetației de Stat, printre care cea mai periculoasă pare să fi fost aceea a unor jidovi din nordul Transilvaniei care executau și apoi puneau în circulație, cu multă „artă”, monedele purtînd efigia Regelui și stema Romîniei.

Starea de fapt care s'a produs prin aceste falsificări este profund vătămătoare pentru prestigiul monedelor naționale — și deci al Statului Român — și pentru interesele economice, stînjente de tot felul de „probe” devenite necesare, dar care înseamnă o mare pierdere de timp, în facerea oricărui plăți în numerar.

Am atras, în repetate rânduri, atențiunea autorităților competente asupra acestor stări cerînd să se ia măsurile de rigoare pentru sîcaterarea din circulație a monedelor falsificate și pentru stăvîlirea de noi falsificări.

Se pare însă că gravitatea unor asemenea perturbări produse de îndrăzneala falsificatorilor nu a fost încă apreciată în toată întinderea ei. Nu ne putem explica în alt chip împrejurarea că monedele false abundă și că combateră lor a fost lăsată mai mult la vîgilență și cunoștințele publicului care e invitat să se descurce cum poate, cu ajutorul unor instrucțiuni, radiere, magnete, etc. oficiale.

Rezultatele unor asemenea paliative nu puteau să fie

Observator

Continuare în pag. 3-a

Discursul d-lui Prof. Raul Teodorescu la banchetul dat în onoarea d-lui M. Dragomirescu cu ocazia decernării marelui premiu național de critică

Domnule Profesor,

Sărbătorirea de astăzi noastră are pentru toți cei ce vă iubesc și vă admira o deosebită semnificație. Ea ce dă prilejul să saluăm priet' o manifestare spontană de simpatie fericită alegere pe care au făcut-o aceștia v'au înlocuit locuind activitate critică de mai bine de 40 de ani ca Marele Premiu Național.

D-voastră vă oferă marea satisfacție de a vă vedea înconjurat la această masă de alina, nume glorioase ale culturii și literelor românești, pentru care ați fost

maestru și îndrumător și dintre care doi sunt astăzi „Marele Premiu Național” dd. M. Sorbul, vîgarosul nostru dramaturg și poetul de elevată înaltă, D. Nanu.

Ca confirmare mai sigură că ați fost un mare critic în descoperirea lor fericită?

Ca discipol al Dv. de mai bine de 25 de ani, pe băncile facultății ca student, iar în urmă ca asistent pe lângă catedra Dv. mi-am putut da seama de rolul uriaș pe care l-ați avut în lupta pentru adevărata înțelegere a frumuseții, asupra altor generațiuni de studenți, unii astăzi scriitori, critici sau profesori, ca-

ri vă duc mai departe ideile.

Nici un profesor nu o-a făcut să înțelegem mai bine și mai adînc pe clasicii noștri și pe literatură literatură universală și nici unul nu ne-a dat o mai mare încredere în genul de creațiune al poporului nostru, prin această universală comparițiune a valorilor.

Nimeni nu ne-a vorbit cu mai multă pasiune și convingere, de eroarea și exagerarea acelor cari judecă operele literare după criterii stăruite frumuseții, ocupându-se mai mult de viața omenească a autorului în loc de a-l adînci personalitatea artistică, așa cum rezultă din opere, care singură merită să ne intereseze.

Domnule Profesor, n'ați fost numai un mare pedagog și un minunat analist al operelor clasice

7 28 Iulie 1937.

FRONTUL IDEILOR NAȚIONALE

Călătoria M. Sale Regele Carol II

În Polonia, însoțit de Marele Voievod Mihai, este nu numai răsunat regal la vizita Ex. Sale Ignacy Moscicki, Președintele Republicii Poloneze în România, dar o verificare și o sigilare definitivă a alianței politice și spirituale romino-poloneze.

O alianță spirituală, nu numai politico-militară și o prietenie la fel, nu numai economică și culturală etc. este aliața României cu Polonia. Se simte acest lucru mai mult decât se poate lămurii în cuvinte și desigur acest caracter este ceea ce distinge alianța romino-polonă de toate celelalte alianțe ale noastre și ceace-i dă o strălucire și o atracție aproape mistică în ochii Românilor și Polonilor. O alianță ce n-a fost dusmană de dușurile rase și pentru care am suferit, nu de mult, cu toții... Pentru care ne bucurăm și ne pregătim acum... Pentru care se neliniștesc multe cancelarii europene, prietene și neprietene...

Neliniște gratuită, fiindcă scopul alianței noastre cu urmașii lui Ioseph Pilsudski este numai și numai înfrângerea și păstrarea păcii, ceea ce ar trebui să bucure sincer pe toate statele care vor avea pacea în Europa și la hotarele lor.

Călătoria M. S. Regelui și a Moștenitorului Tronului în Polonia alături de bogățiile în frumusețea și bogățiile sufletelor poloneze ce au dat autenticitate naturii prin istorie, prin idealul eroic, a fost una din acele rare prilejuri, când Seful de Stat se bucură și vibrează la unison, în același timp, cu suferințele popoarelor respective. M. S. Regele Carol II e tot atât de popular acum în Polonia, pe cât este Președintele Ignacy Moscicki în România.

Valoarea oamenilor de stat români și poloni, găsește un vast câmp de afirmare în fecundarea și folosirea sub toate raporturile a acestui înalt și rodnic moment romino-polon.

Blajul

a sărbătorii 200 de ani de la înălțarea sa, din voiața și prevederea politică a episcopului Ioan Inocențiu Micu (Klein) cel ce a mutat scaunul episcopal greco-catolic de la Făgăraș la Blaj. Sărbătorirea bicentenarului la care au asistat I. P. S. Alexandru Niculescu, mitropolitul bisericii-unițe iar din partea guvernului d. ministrul Valer Pop, a avut un caracter cultural, mai mult retrospectiv, ca o preamărire a trecutului de muncă în slujba redemptării și luminării neamului. Cele câteva sute de loști absolvenți ai școlilor naționale de la Blaj, dintre care unii făcând parte din promoțiile din jurul anului 1870, s-au adunat din toate colțurile țării, s-au întrunit pe frumoasa Cîmpie a libertății și apoi au defilat începând cu vechii elevi cărora nu le-a eșuat bine mureșul.

S'a evocat măreția adunare din 3/15/1848, când la fața celor 40.000 Moși veniți împreună cu episcopul lor Avram Iancu, înaintea cărturarilor și clericilor români în fața episcopilor celor două țări I. Lemény și Andrei Șaguna, înălțat și patrioțul Simion Baroniș a proclamat drepturile imprescriptibile ale Românilor și voiața lor de a le apăra

împotriva Ungurilor cotropitori, pe viață și pe moarte.

Citiți și au amintit încă că printre poporul strâns la acea adunare istorică se aflau de față și Alexandru Cuza, cel care avea să fie Domnul Unirii și înălțatul istoric N. Bălcescu, surghinșii din Moldova și Muntenia pentru activitatea lor revoluționară și națională?

S'a evocat figura de muncitor al Românilor care a fost Episcopul Inocențiu Micu, elitorul Blajului și apărător al drepturilor făgăduite de Împărat Românilor care se vor alipi bisericilor unite, drepturi ce n-au fost traduse în fapt niciodată, dar pentru revenirea și apărarea diră a clădirii Episcopului Inocențiu a pierdut scaunul și a fost silit să părăsească în exil, la Roma, ultimii ani ai vieții sale abucumate... Și rind pe rind s'au destepat din uitare figurile, iluminate de credință și de lupte duse pentru Românișm, ale lui Andrei Mureșanu, și Ion Budai-Deleanu, Aron Pumnul, Ion Maiorescu, A. Xente Sever, prefectul lui Avram Iancu, T. Cipariu, Aug. Zenea și alții alți cărturari și luptători ai neamului.

De bună seamă, Blajul este deopotrivă cu Iași, una din vechile conștiințe noastre naționale, un loc sfânt unde s'au deslășuit pe cerul tălănat și viforos al Românișmului fulgerile ce ne-au arătat și iluminat calea printre prăpăstii și curcubeie albastre ale înălțărilor și speranțelor de mai bine.

Despicarea în două a Bisericii Ortodoxe strămoșești a fost răscămpărită de contactul spiritual cu Roma - originea noastră, de conștiința latinității limbii și nației românești pe care au făcut-o și au răspândit-o pretutindeni cu puterea unui unanm crez național, vestilele școli ale Blajului, iar actul episcopului Inocențiu Micu tot mai mult ne apare astăzi ca un act politic, căci întemeierea Blajului lângă zăcmintele de energie și de credință ale Munților Apuseni, a însemnat revoluționarea Moșilor și transformarea lor în arhangheli răscușători și ocrotitori, în veci nebiruiți, ai întregului Românișm transilvănean. Istoria trecutului ardelenesc nu și-a spus altmănuși cuvânt și pînă azi nu avem încă o perspectivă destul de largă spre a folosește ce a însemnat pentru Românișm revoluția lui Avram Iancu, acest elev al Blajului.

Dar trecutul din glorie este copleșitor și cine iubeste cu adevărat Blajul ca și Iași, trebuie să cugete la reactualizarea acestor două cetăți ale cugetului românesc. Revoluționarișmul de naanță marxistă al lașilor a putut avea un rost de oportunitate pînă la unirea Basarabiei. Școala latinistă și latinizantă, profund revoluționară, dar în sens naționalist, e justificat prin opera ei de mai târziu schisma bisericii unite.

Iași și Blajul trebuie să rămână, să redevină, înză brațele cu care se scrie istoria neamului, așa după cum Carpații sunt sîra apărării țării Capitala capul care hotărăște.

Dar pentru a ne deschide un nou și minunat destin, orice schismă trebuie părăsită, odată pentru totdeauna.

Zăna de cîine trebuie să ne găsească azi, mai uniți decât oricînd, potrivindu-ne pașii într-o singură cadență națională, înălțînd un singur gînd și o singură voiață, sub falzarile aceluiaș tricolor...

Legiunea

"Arhanghelul Mihail" a implinit zece ani de viață. Zece ani de epopee, de martir național pe care, prin credința d-lui Corneliu Z. Codrescu și aceea a legionarilor săi, i-a transformat în zece trepte uriașe ce duc spre altarul înălțării neamului.

De pe înălțimea acestor zece zidite de Legiune prin renunțări, ostenele, suferințe și încordări lăra samă, viața românească de pînă la 24 Iunie 1927 apare într-o ciudată deosebire față de viața României de astăzi. Pînă atunci s'a trăit în plan, în juxtapunere orizontală a oamenilor și a faptelor sau cel mult în plan înclinat. Intre oameni, între Români, cu rare excepții, între Români vechi și noui, erau deosebiri de suprafață. Capitanul a cucerit pentru Românișm a treia dimensiune a vieții: înălțimea. La cei ce s'au încapăținat să rămână în lumea veche a oamenilor de suprafață, a treia dimensiune a devenit adîncime în sens de coborîre. Cît este de mare avîntul sufletesc al Legiunii se poate constata de acolo că cei mai mulți dintre oamenii vechi nu mai pot zări de jos, culmile pe care luptă astăzi legionarii, din înălțimea cărora Moța și Marin au sburat către cerurile românești cu siguranța și firescul tinerilor sburătoare ce simt că aripile cu care s'au băscut au ajuns adevărate aripi.

Dl. Corneliu Z. Codrescu a luptat și luptă pentru înălțarea vieții românești. Paternica și originala eflorescență a vieții spirituale, legionare, care ne-a dat epocalele mărturisiri de suflet nou românești: *Crantii de Lemn* (1936) și *Pentru Legionari* (1937) și o celulă nouă a vieții sociale și naționale: *Taberile de muncă*, a altor înălțimi supraumane, aureole de Dumnezeire, în *expediția celor șapte și cu Ghimerașul opt*, plecați pentru a muri în Spania, luptînd cu arma în mînă împotriva dușmanilor lui Hristos, ai Regelui și Națiunii.

De la Penes Curcanul la Moța Legionarul, distanța e tot atât de mare și drumul tot atât de ireverabil și de minunat ca dela omul de suprafață, (fără nicio intenție pateristică) la omul de înălțimi.

Ajuns la un nivel unde țîra și curățenia aerului legionar vindecă fără griș, plămîni românești avariați de bacilii iudeo-democrației și făurește plămîni în stare să reziste cîmpei comuniste — deși nu priște deloc boșogilor slabi din naștere ori bolnavi l-remediabil — dl. Corneliu Z. Codrescu pare că a început să înalțe întreaga geografie spirituală a Țării — și odată cu dînsa, Statul Românesc — la nivelul legionar, același, chiar în imediata apropiere a mării.

Este ceea ce întrezărim în ridicarea noului sediu, în înălțarea restauratului legionar din Imprimeriei 3, în înălțarea taberilor de odihnă...

"Minutul în vremea noastră, ? Da, în Țara Românilor, cu credința și frica lui Dumnezeu.

Evreii din Șimleul-Silvaniei

care s'au ilustrat prin înălțarea pe scară înză a monedelor de 100 și 250 lei, au hotărît să boicoteze tirgul săptămînal din acest oraș, fiindcă nu vor să ție primarului romo îndrăgnea de a fi schimbat ziua de

Vineri în care se ținea tirgul pînă acum, în cea de Sîmbătă, ziua de țîrg săptămînal în mai toate orașele din Transilvania. Felul în care au organizat și executat boicotul, hotărît de Kshai, constituie nu numai o nouă și temerară provocare din partea unei minorități de 1800 mozaici în contra majorității de 5400 creștinii români și unguri etc., din Șimleu, dar și un exemplu pentru goimii naivi și lipsiți de solidaritate națională, de felul în care trebuie să se răspundă odată acestor fili ai poporului "ale" cărora le-a ieșit în cap grație învâltărilor talmudului și rabinilor, după cum prea bine a demonstrat în articolele publicate în "Universul" maestrul I. Al. Brătutescu-Voinesti: "credința absurdă că neamul lor e destinat să robească pe toate celelalte".

Peste un miliard

a încasat anul trecut Casa Asigurărilor Sociale dela asigurății ei. S'a încasat cu 85 milioane mai mult, peste prevederile bugetare care erau, la venituri, de 938.817.000 lei.

În schimb, s'au plătit ajutoare bănești "asiguraților", de numai 97 milioane în acelaș an. Pe ce s'au cheltuit restul de peste 900 milioane, adică diferența pînă la 1.024.926.480 lei ce reprezintă totalul veniturilor.

Casa Asig. Sociale pentru a justifica sumele pe care le încasează, are datoria de a publica dări de seamă amănunțite în care să se vadă felul în care întrebuințează acele sume și mai ales ce cotă din venituri cheltuiește pentru medicamente, asistență medicală, ajutoare, personal medical și la cît se ridică cheltuielile cu administrația.

Prea a crescut nemulțumirea generală a muncitorilor asigurați care se plîng de lipsa de bună-voință, de formalismul birocratic, de meschinăria și înțîrzierile giselor ajutoare etc. și prea s'a generalizat neîncrederea cu care e privită această instituție menită, după părerea amărîților muncitorii, să asigure pe protejați și paraziții regimului. Au dreptul muncitorii să ste ce se face, la Casa Asigurărilor, ca miliardul pe care-l plătesc anual?

Spre a da „o pildă“

tuturor mînuitorilor de bani publici, dl. M. Canciov, ministrul finanțelor, a dat o decizie prin care sunt puși în disponibilitate o parte din superiorii casierului delapidator M. Varveris, și anume cei care aveau sarcina de a-l controla și supraveghea în îndeplinirea obligațiilor sale de funcționar.

Deciziunea ministerului de finanțe este drastică și promptă. Ea dovedește că s'a urmărit un efect moralizator asupra aparatului fiscal și unul de liniștire, de satisfacție pentru opinia publică și pentru contribuabilii revoltați de batjocura ce domnește în mînuirea mijloacelor pe care ei le plătesc „dejide“, cu grele sacrificii.

Pentru cei ce cunosc însă situația reală din corpul funcționarilor noștri financiari, măsura energică a d-lui Canciov nu poate da naștere unei iluzii de îndreptare. Un corp de funcționari publici nu poate fi "moralizat" prin intimidare. Pentru a i se simula zelul și pentru a i forma o "constituționalitate pro-

fesională" trebuie să se adreze la puterea de intimidare a sancțiunilor, puterea mult mai activă a exemplului funcționarilor superiori în îndeplinirea datoriei și stimulentele răsplătirii, al avansărilor după adevărul merit, fără alte criterii lătrătoice.

Dar mai înainte de toate, să se ia în serioasă și imediată considerare chestiunea, alături de importantă, a SALARIZĂRII FUNCȚIONARILOR FISCALI.

Am spus-o și o repetăm și de data aceasta: cu actualele salarii de batjocură ale funcționarilor din finanțe nu se poate avea un corp de slujitori al statului în înălțimea mării și dificultăților misiunii. Să se întărească — cel puțin — aceste salarii, să se consolideze pozițiunea morală și garanțiile de stabilitate și independență ale funcționarilor fiscali, și abia atunci vom putea nădăjdui într-o nouă eră pentru finanțele publice românești.

Un măcelar evreu

a lozughist la Chylna cu 2 lovituri de cușt ce au perforat plămîni pe un tînr lăncier care l-ar fi provocat fiindcă avea în mînă un ziar naționalist. La T. Severin, Ludovic Löbel de 13 ani, fiul unui rabin, elev în cl. II de liceu a lovit cu un geam pe un alt elev romo, reținzîndu-l nasul iar rabinul a luat la bătaie pe fătăi victime care venise acasă pentru a-l reclama purtarea liniei sale. La Bozau, un cetățean pașnic volod s'a ceartă plăt unei datorii de cîteva sute de lei, a fost bătut crunt de debitorul său evreu în vîz și cu complicitatea altor evrei, în chiar mijlocul orașului.

Faptele nu par să fie izolate. Ele "trădează" înșelăciunile singurane ale jidovilor din România aceleiași ca în Rusia și Spania și atitudinea lor tot mai provocatoare.

"Dl. Mihail Dragomirescu

a construit pe baza unei concepții originale, o casă a Esteticii, așa cum construiesc gladiatori seriori, în cultura universală. În construcția arhitectonică a esteticianului romo, întră clauz poze și rămîne acolo cine vrea și cîi îi place. Oricine însă sîntă înălțurii ei o mare siguranță și nicio teamă a vreunei gubrenenți nu-l clatină. Împotriva, în stăpînirea sentimentului solidului și durabilității. Pe de altă parte ferestrele clădirii dragomiresceana dau toate spre privilegiile superbe de aer și lumină. Nici o împuritate nu se găsește în opera sa. Acondarea premului național, pentru această operă este o recunoaștere tirzie. Faptul poate însemna însă, durabilitatea operelor, fiindcă vine după epuizarea tuturor controverșelor și a revizuirilor."

Am reproduș frumoșe și jurtă caracterizare făcută de dl. I. Petrovici, un gladiator, în discursul rostit de d-na cu ocazia sărbătoririi maestrului Mihail Dragomirescu, din seara zilei de 28 Iunie. Noi simim o mare mulțumire cînd vedem că încep a fi recunoscute și de alții, prin gloriile unor personalități de talia d-lui I. Petrovici, meritele unor opere pe care "Idea Națională" nu a lăsat de ale pune în adevărata lor lumină de călăie ani încoace. Ne bucură "Prograsul adevărului"...

Cine primește 2 numere de probă se socotește abonat.